

TVØROYRI – plássið, sum hevur havt størsta týdningin fyri menningina av okkara samfelag

Tað at árið 1996 verður eitt serligt ár er eingin ivi um. Hetta vísa tær mongu sermerktu hendingar, sum kunnu markerast við hesum árstalinum. Tað eru í ár 100 ár síðan fyrsti Smyrilin varð settur í ferðasigling runt Føroya land.

At tað vóru teir kendu Mortensens menninir, sum hetta framdu, er enn eitt prógv fyri hvussu nógv hesi stórmenn hava havt at týða fyri okkara samfelag, at teir sjálvir hava sett sær ein minnisvarða er eingin loyna, men enn hava almennu Føroyar ikki víðurkent hvat hesir undan-gongumenn hava framt, og sum er grundarlagið undir tí samfelag, vit hava, og sjálvt við tí at tað í dag verður sagt, at vit hava tað hart við figgjarligum kreppum og livikorini ikki eru av

teimum bestu, so er veruleikin tann, at okkara samfelag er eitt gott samfelag at liva í. Um øll samfeløg høvdu havt so góð viðurskipti sum vit hava, so hevði verið ein onnur stóða í øllum heimsfelagsskapinum, enn tað er.

Tað, sum bleiv framt á Tvøroyri fyri so mongum árum síðan, hevur á so mangar mátar styrkt okkara samfelag.

Tann 20. apríl eru 160 ár síðani Kongaligi úthandilin varð settur á stovn.

Tað eru eisini í ár 140 ár síðan familjan T. F. Thomsen keypti úthandilin og hevur ognin verið á somu hondum í 140 ár. Tað sigur ikki so lítið um tey, sum felagið eiga, og um tað fólk- ið, sum á Tvøroyri býr?

Tey fyrstu fakfeløgini sóu dagsins ljós her á plássi-

um. Tann 25. apríl 1915 verður stovnað arbeidarafelagið «ENIGHEDEN», sum seinni fekk navnið FYLKING, og hevur hetta arbeidarafelag staðið mannliga bæði á tí arbeiðaraliga og ikki minst á tí politiska økinum og var mannfólkið her eitt sindur framman fyri konufólkið, so var ikki leingi, til tær veruliga vistu, hvat tær vóru, tær høvdu ikki brúk fyri nakrari javnstøðulóg, tær tóku avbjóðingina upp, og í 1922 verður so fyrsta kvinnuliga arbeidarafelag sett á stovn og fekk navnið «FISKEPIGERNES FAGFORENING». Enn tann dag í dag ber hetta felagið sitt heidurliga navn, og tað kann við vissu sigast, at einki felag her á landi hevur sett síni spor so sjónlig og avgerandi sum hetta felagið. Tær fórdu til felagið

tað sama mynstrið, sum tær høvdu heima, har tær sum kvinnur og mammur vóru tær, sum skuldu fáa endarnar at rokka saman. Tær vóru vanar við at fáa tað litla at rokka, tí litil var inntøkan, sum vunnin varð tá á døgum til livsins upphald.

Tað vóru ikki tær umstøðurnar, sum vit hava nú á døgum, nei, tað kann ikki sammetast, men hesar kvinnur, sum settu á stovn fyrsta kvinnuliga fakfelagið her á landi, tær vóru konubrot, sum brutu upp úr nýggjum, tað vóru tær, sum bygdu hetta landið.

Sum kvinnur og mammur vistu tær, hvat ið kravdist til fyri at tað kundi gerast liviligt og sum útiarbeiðandi í fiskivinnuni, har tær vídgjördu okkara út-

Framhald á síðu 13

